

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 1115/2023
15.11.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, др Илије Зиндовића и Марије Терзић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Ана Божић, адвокат из ..., против туженог Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање, Београд, чији је пуномоћник Јелена Босанац, адвокат из ..., ради утврђења, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2714/22 од 16.09.2022. године, у седници одржаној 15.11.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2714/22 од 16.09.2022. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 6725/21 од 16.12.2021. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиље и утврђено је да је тужиља код туженог засновала радни однос на неодређено време дана 07.05.2013. године, док је у преосталом делу за период од 29.03.2013. године до 06.05.2013. године тужбени захтев одбијен као неоснован. Ставом другим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиље и поништено је решење директора туженог 01 бр. .. од 05.12.2016. године, којим је радни однос тужиљи престао 04.12.2016. године и обавезан је тужени да тужиљу врати на рад. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиљи надокнади трошкове парничног поступка у износу од 116.200,00 динара.

Апелациони суд у Београду је пресудом Гж1 2714/22 од 16.09.2022. године, ставом првим изреке, одбио као неосновану жалбу туженог и потврдио пресуду Првог основног суда у Београду П1 6725/21 од 16.12.2021. године у усвајајућем делу става првог, ставу другом и трећем изреке. Ставом другим изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду применом члана 408. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 10/23-други закон) Врховни суд је оценио да ревизија туженог није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку на коју Врховни суд пази по службеној дужности, а у поступку пред другостепеним судом нема пропуста у примени одредаба ЗПП. Ревизијом се указује на повреде поступка из тачке 12. наведене законске одредбе, што не може бити ревизијски разлог у смислу члана 407. став 1. тог закона.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиља је са туженим закључила уговор о раду број .. од 10.04.2012. године, почев од 29.03.2012. године до 28.09.2012. године. Дана 03.09.2012. године закључен је Анекс број 1 уговора о раду за период од 29.03.2012. године до 28.09.2012. године, 24.10.2012. године Анекс број 2 почев од 26.10.2012. године до 28.03.2013. године, а потом Уговор о раду број .. од 16.01.2013. године, почев од 16.01.2013. године до 15.01.2014. године. Тужиља и тужени су 20.01.2014. године закључили Уговор о раду број .. почев од 16.01.2014. године до 04.12.2014. године, 08.12.2014. године закључен је Уговор о раду број .. почев од 05.12.2014. године до 04.06.2015. године, 18.05.2015. године закључен је Анекс број 2 почев од 05.12.2014. године до 04.12.2015. године, 10.12.2015. године Анекс број 3 почев од 05.12.2015. године до 03.06.2016. године и 03.06.2016. године закључен је Уговор о раду број .. почев од 05.06.2016. године до 04.12.2016. године. По овим уговорима, који су сви закључени на одређено време, тужиља је обављала систематизоване послове оператера на ..., референта за ... послове и ... и вишег референта за ... послове, а који послови представљају исте, односно истоврсне послове. Прекид у раду трајао је 19 радних дана у периоду од 28.09.2012. године до 26.10.2012. године. Решењем туженог од 05.12.2016. године, утврђено је да је тужиљи престао радни однос закључно са 04.12.2016. године.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су закључили да је решење туженог о отказу уговора о раду од 05.12.2016. године незаконито, због чега је поништено и утврђено је да је тужиља код туженог засновала радни однос на неодређено време на основу члана 37. Закона о раду („Службени гласник РС“, бр. 24/05... 32/13).

По оцени Врховног суда, нижестепени судови су правилно применили материјално право.

Одредбом члана 37. Закона о раду („Службени гласник РС“, бр. 24/05... 32/13), који се има применити у конкретном случају, било је прописано у ставу 1. да се радни однос заснива на време чије је трајање унапред одређено када су у питању сезонски послови, рад на одређеном пројекту, повећање обима посла које траје одређено време и слично за време трајање тих потреба, с тим што тако заснован радни однос непрекидно или са прекидима не може трајати дуже од 12 месеци, при чему се у ставу 2. под

прекидом не сматра прекид рада краћи од 30 радних дана. Ставом 4. исте одредбе, прописано је да радни однос заснован на одређено време постаје радни однос на неодређено време, ако запослени настави да ради најмање пет радних дана по истеку рока за који је заснован.

У конкретном случају, тужила је са туженим закључила више уговора о раду на одређено време и анекса уговора о раду, за период од 12 месеци, у коме је обављала исте, односно истоврсне систематизоване послове. Закључивањем више уговора о раду на одређено време, тужени је поступио противно одредбама Закона о раду којима је регулисан рад на одређено време, чиме је злоупотребио право послодавца. С обзиром на то да је тужила радила дуже од 12 месеци на истоврсним пословима, то су по истеку 12 месеци и 24 радна дана, настали услови из члана 37. став 4. Закона о раду за прерастање радног односа на одређено време у радни однос на неодређено време. Имајући у виду наведено, правилан је закључак нижестепених судова да је дошло до преображаја радног односа на одређено време у радни однос на неодређено време у смислу члана 37. став 1. и 4. Закона о раду. Зато су неосновани ревизијски наводи којима се указује на погрешну примену материјалног права. Следствено томе, правилна је и одлука којим је поништено као незаконито решење директора од 05.12.2016. године којим је радни однос тужилци престао 04.12.2016. године због истека рока на који је радни однос заснован, с обзиром на то да се преобразени радни однос, сада као радни однос на неодређено време, не може законито отказати због протекла времена.

Неосновано се ревизијом указује на то да је тужба поднета неблаговремено. Наиме, правилно нижестепени судови закључују да се рок од 90 дана за подношење тужбе има рачунати од дана када је тужилци радни однос престао, па у конкретном случају није дошло до застарелости.

Неосновано се ревизијом тужени позива на забрану запошљавања која је предвиђена Законом о буџетском систему у члану 27е став 34., будући да је тужени корисник јавних средстава. Ово стога што је забрана запошљавања у јавном сектору, као једна од мера фискалне консолидације, установљена чланом 1. Закона о изменама и допунама Закона о буџетском систему („Службени гласник РС“, бр. 108/2013 од 16.12.2013. године), које измене су ступиле на снагу 07.12.2013. године, па се не могу применити на конкретан случај а с обзиром на датум испуњења услова за преображај радног односа, који претходи овим изменама.

Како се осталим наводима ревизије оспорава оцена изведених доказа и утврђено чињенично стање, због чега се ревизија не може изјавити према члану 407. став 2. ЗПП, то је применом члана 414. став 1. ЗПП Врховни суд одлучио као у изреци.

**Председник већа - судија
Гордана Комненић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**